

teli divji rjavo šekasti tulipani. — Takrat mi je moja mama trdno spletlala obe kiti in vanju vpletla dve črni pentlji.

Z Anžetovo Mojco sva nabrali dva velika šopka šekastih tulipanov in jih potem v vrsti deklic, ki so nosile cvetje, čisto tiho in s sklonjeno glavo nosili pred krsto, za katero je tako presunljivo jokala in klicala mamó Mesarjeva Meta.

Menda, tako so potem tiho govorili odrasli, so na mestu, kjer Bistrica dela ovinek in se samo mačice in smrkliji radovedno nagibajo v globoki tolmun, daleč stran od našega mesta, našli Metino mamó.

Tisto pomlad je Bistrica podirala mostove.

Igor
Likar

Pesmi

BILE SO SANJE

sanje
pesem leponogih deklet
v predivo otožnih zvonov
strnišče zelenih ptic
v opoldanskem blagoglasju
kakor stolpi iskanih besed

pesek hodi v dolgočasje
temna tihoprsta zver
ki vretenasto lovi zelene ptice
dokler se ne prebudim v očeh
pripijem ob krvotok nemirnega dne
in zavpijem:

bile so sanje

STEKLOVINA V MOLKU

povirja noči
drevoredi in črede prisluhnejo
prisluhnejo steklovini v molku
našim odnosom do slik
slike se obrnejo navznoter
kot utrujeni godci v parku
enolična medceličnina
vstopa v naše poglede
in se vrača v zemljo

doljubiti železno spečo brezvodnost
vem
vračamo se na znana prizorišča

SPOMIN NA
MIOFIBRILE

v prahu presušen
z otokov in iz oddaljenih rek
se zbiram v svoj nočni hlad in padam
v prevpito besedišče:
nekaj je moralo biti pred tem ...
prišla je počez
kakor glas in pogled v daljavo
kakor trikotniško želo
in motno so zorele tolažbe
do jutra je pobirala svoje sence
v prahu presušene
z otokov in iz oddaljenih rek
in jih znova zavrgla
obnemele stopinje v molk

PROTJE

vse kar imam:
prezeblo nebo v laseh
jok mislečih poti
po katerih te čutim
in prah vsakdanjih strasti
odmišljena jadra
vstajajoča in pršeča v obraze
da bi ljubila

v slapovih preslepljenih iskanj
v ponovno življenje
vstajajoča z vetrom
v moje daljne obraze

JURJEVANJE

ljudje na robovih
onemele so pesmi
in prevpile potne noči
spite mirno v zobeh
kot konec in sanje
ki drhtijo izpoved

sporna kraljestva
norosti in časa

- ŽEJA prsti listja se spominjajo sozvočja
 v večnem valovanju oceanov
- I. ihtenje razodetih ogledal
 omamlja čas
 ki hiti
 k svojim izvirom v včeraj
 žeja nas ...
- II. o žeji nebesnega pajčolana
 pripoveduje pesem
 v senci besede
 čuti z utripom vsega
 kar je poraz v grlu vsakdanjosti
- III. strune samoljubnih vetrov-preprodajalcev
 nosijo maske oteklih spominov
 vam, ki bolščite v čas
 mislite na RAZNOOKE LABODE
 ki so odleteli v mrak
 pozno v nočeh vas ovije
 sloki mak vaših bolesi
 v steze roževinaste otožnosti
 ki črkujejo brezno: ZAMAN